

*Peruánské pyramidové komplexy **Caral-Supe** odpovídají konvenční dataci starého Egypta...*

Autor: Mars Ultor

Úvahy nad prvotní jednotou toho, co přesahuje jedince i celé kultury.

„Ne, učenci nás nemohou uspokojit. Co vidíme, vidíme v ďábelském zrcadle.“ **píše Merežkovskij** o náboženství starého Mexika v porovnání s velkými tradicemi Západu – židovstvím, křesťanstvím a středomořskými mystérii o trpícím, umírajícím a vzkříšeném bohu. Množství paralel mezi Starým světem a Novým světem je skutečně fascinující a jistě nenáhodné.

Pyramidy

Ve starém Peru a starém Mexiku byly stavěny pyramidy a pyramidové komplexy, které podle mexického náboženství napodobovaly primordiální (= prvotní, prapůvodní) kosmickou horu. Když dorazili do Západní Indie Španělé, zhrozili se, že na vrcholcích pyramid jsou prováděny brutální lidské oběti, kterým je zaživa vyříznuto obsidiánovým nožem srdce, jenž je poté spáleno jako zápalná oběť ve speciální kamenné míse. Jeden z posledních králů Tenochtitlánu, Montezuma II. nechal prý při zvláštní slavnosti obětovat 12 000 lidí, kteří stáli v mnohakilometrové frontě a jejich zabíjení trvalo několik dní. Montezumův strýc provedl největší lidskou oběť v aztéckých dějinách – nechal obětovat 20 000 lidí. (Pravdivá je ovšem také Montezumova výtka Španělům: Čím se prý liší křesťanské metody od těch aztéckých? Podle odhadů vyhubili Španělé při dobývání Mexika 12 milionů lidí! O tom, že holokaust byl ve skutečnosti na nevědomé úrovni provedený obětní rituál, spekulují už Bergier a Pauwels v **Jitru kouzelníků**.) V každém případě Španělé našli v Západní Indii v městských státech

rudochů cosi jako starověké náboženství Fénicianů v živé podobě; připomeňme, že jméno Φοίνικες znamená „Rudí“ a stejnou barvou sami sebe znázorňovali i Egypťané, Mínojci a Etruskové.

Konvenční dějepis vždy odmítal tyto paralely s tím, že klasické kultury Mexika (Teotihuacán a Yucatán) dělí od Egypta a Mezopotámie 3000 let, je to ovšem pravda pouze poloviční. Pyramidové komplexy Caral-Supe v Peru jsou i podle konvenčních datací stejně staré jako ty egyptské!

V Mexiku se nachází dokonce i největší pyramida na světě – pyramida v Cholule se základnou 450 metrů a výškou 62 metrů, na jejímž vrcholku Španělé provedli planýrku a vystavěli zde barokní kostel (pyramida byla zasypána hlínou, opuštěna a porostlá vegetací již před příchodem Španělů). V Guatemale byla v tropickém deštném lese objevena májská pyramida La Danta, jež byla podle současných rekonstrukcí dokonce o třicet metrů vyšší a mohutnější než Cheopsova i Chefreova.

Pyramida v Cholule se španělským kostelem na vrcholku

Stejná symbolika existovala v Egyptě i Mezopotámii, kde primordiální kosmický pahorek zastupovaly pyramidy a **zikkuraty** se sedmi stupni odpovídajícími kosmickým sférám. V raných fázích egyptské kultury stály svatyně na pahorcích, vytvarovaných geologickými pochody do podoby špičatého jehlanu, které prý měly pozdější pyramidy napodobovat. René Guénon se sám přikláněl k hypotéze, že pyramidy a posvátné hory odpovídaly polárnímu symbolismu a jako takové byly vrcholky pyramid místy, kde byly prováděny iniciace.

Je pozoruhodné, že i v Čechách existují jakési „pyramidy“, na které upozornil badatel Otomar Dvořák (**Kamenné otazníky české historie**). Jde o uměle navršené pravěké mohyly ve stylu Silbury Hill, které jako by napodobovaly Říp, centrální posvátnou horu kmene Čechů (etymologie jména Říp je před slovanská a znamená prostě „hora“). Otomar Dvořák zkoumal zejména mohyly v okolí Prahy: Dušníky, Libomyšl a Lichoceves (v Libomyšli geofyzikální prospekce umělý původ vyloučila, ale mohyla v Dušnicích u Rudné dodnes stojí a na vrcholu byla dokonce už kdysi vybudována kaple).

*Dušníky v Rudné u Prahy, na vrcholu pravěké mohyly stojí kostel se „solárním“ zasvěcením sv. Jiří – spíše než „český **Silbury Hill**“ jsou*

Dušníky jakási „česká Cholula“; to, že mohyly bývaly původně stupňovité, podobně jako mezopotámské zikkuraty, se jeví pravděpodobné, mívají ostatně velmi často jakési kamenné obklady či věnce

Oběti a rituály

Je velmi zvláštní, že lidské oběti prováděly i středomořské kultury, zejména Féničané, kteří mimo jiné upalovali své prvorozené děti jako oběť Molochovi. Tutéž oběť prováděly i mexické kultury, dále kultury v Peru, mimo jiné i Asyřané, Kanánejci, Moábci, některé kmeny v Africe a v některých dobách i starozákonní Hebrejci.

³⁰Judští synové se dopouštěli toho, co je zlé v mých očích, je výrok Hospodinův. V domě, který je nazýván mým jménem, postavili ohybné moly, a tak jej poskvřili. ³¹V Tófetu, který je v údolí syna Hinóмова, postavili posvátná návrší a spalovali své syny a své dcery ohněm. To jsem jim nepřikázal, ani mi to nepřišlo na mysl. ³²Protohle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy se už nebude říkat: »Tófet« ani »Údolí syna Hinó-mova«, nýbrž »Údolí vraždění«. V Tófetu se bude pohřbívát, a až nebude místo, ³³stanou se mrtvoly tohoto lidu pokrmem nebeskému ptactvu a zemskému zvířectvu, jež nikdo nevyplaší. ³⁴Způsobím, že v judských městech a na ulicích Jeruzaléma přestane hlas veselí, hlas radosti, hlas ženicha a hlas nevěsty, neboť země bude obrácena v tros-

kaditio, od Geby až po Beer-sebu. Zooru posvátná návrší u bran, i to, které bylo u vchodu do brány Jóšuy, velitele města, nalevo, *vchází-li se do městské brány.* ⁹Kněží těchto posvátných návrší nesměli vystupovat k oltáři Hospodinovu v Jeruzalémě, směli ovšem jíst nekvašené chleby se svými bratřmi. ¹⁰Poskvřnil i Tófet v Údolí syna Hinó-mova, aby už nikdo neprovedl svého syna nebo dceru ohněm k *poctě* Molekově. ¹¹Odstranil koně, které judští králové darovali k *poctě* slunce, od vchodu do Hospodinova domu až po síň kleštěnce Netan-meleka, která byla ve sloupořadí; sluneční vozy spálil ohněm. ¹²Král také zbořil oltáře, které byly na střeše, v Achazově pokojiku, a které udělali judští králové, i oltáře, které udělal na obou nádvořích Hospodinova domu Menaše; pospíšil si odstranit je odtud a prach z nich dal rozházet

Jeremiáš 7, 31; Druhá královská 23, 10 podle ČEP (král Jóšijáš nechal zničit blízkovýchodní kultury v Judsku a jejich kněze za trest obětovat na jejich vlastních oltářích)

Jestliže Hospodin v poslední chvíli zastavil Abrahamovi na vrcholu hory ruku s nožem, jíž se chystal obětovat svého prvorozeného syna Izáka, v Mexiku nechal tuto ruku dopadnout.

Co je to vůbec za zvyk obětování prvorozeného syna, upálení prvorozeného dítěte či obětování prvotin z plodů? Jako kdyby zvyk obětování prvotin existoval u všech atlantických, odvozených, sekundárních tradic. Tímto způsobem rozumím i Izákově požehnání druhorozenému Jakobovi, jenž požehnání získal podvodem, když se jako druhorozený převlékl za prvorozeného Ezaua, a oklamal tak svého slepého otce. (Koneckonců Hospodin zabije všechny prvorozené už Egypťanům během egyptského zajetí.)

Kultury Mexika prý pěstovaly obřizku jako Hebrejci, kde ji zavedl Abraham. Před Hebrejci obřizku prováděli již Egypťané.

Dále, mexický, židovský i pravoslavný kalendář začínají linií rovnodenností. Hyperborejské tradice, například kalendář D é l u, začínají naopak linií slunovratů.

V Mexiku byla vyřezávána lidským obětem srdce kamennými obětními noži – jako kdyby zde byla pochopena Pavlova výzva „obřezejte svá srdce“ z Listu Římanům velmi doslovně. Srdce byla vypáčena noži a položena na obětní kámen coby holokauston – vypadá takto doslovné pochopení výzvy „zasvětit svá srdce Bohu“? Katolický kult Nejsvětějšího srdce Ježíšova si Aztékové ostatně ihned zamilovali.

Velmi hmatatelně jako kdyby byla v Mexiku pochopena i Pavlova výzva „oblecte se v Krista“ z Listu Římanům. Během aztéckých jarních slavností byli zajatí muži představující boha stahováni z kůže. Svátek se jmenoval příznačně – Stahování mužů. Do jejich kůží se pak oblékli kněží a prováděli obřady. (Tento zvyk ovšem pochází už z nejstarších aztéckých dob, kdy byli Aztékové podle svých vlastních legend v Mexiku nechtěnými cizinci, žoldáky a kočovnými sběrači.)

Aztékové prováděli také jakýsi děsivý obřad eucharistie, rituální kanibalismus, kdy kněží pili z orlích kamenných misek krev lidských obětí. Mexičané také zadělávali amarantové těsto medem a krví, již si pouštěli žilou. Modelovali z něj figurky boha, tyto figurky kněz rozlamoval a rozdával lidem. (Zvyk se praktikuje v Mexiku dodnes, figurky se nazývají *tzoalli*, jen přísada v podobě krve z nich zmizela.) Celkově tento rituál velmi připomíná **středověké pověry**, které připisovaly Židům rituální obětování křesťanských panen či dětí a užívání jejich krve při zadělávání pesachových macesů. (V židovství a islámu přitom požívání krve zakazují košer a halal pravidla, zvířecí krev je naopak celkem běžně požívána v naší kultuře, třeba u vepřové zabijačky.) Rituální kanibalismus, pouštění krve a pečení dětí také vtíravě připomíná dětské pohádky o čarodějnicích. Z čehopak asi ježibaba vyrobila perníček pro svou chaloupku? Nejedná se o nějaký reziduální folklórní prvek odkazující na oběti prováděné kněžkami či druidy v rituálech bronzové doby? (Archeologické doklady lidských obětí z té doby koneckonců existují a staroseverské či litevské lidové povídačky o Ódinovi či Velniasovi se příliš neliší od brutalit připisovaných Huitzilopochtlimu.) Jaká intuice navádí hospodyňku o Vánocích k produkci miminek a panáčků z perníku?

La piedra del Sol (aztécký „kalendář“)

V náboženství starého Mexika také existovaly mýty o ztracené bájně pravlasti, čtyřech či pěti kosmických věcích (čtenář jistě vzpomene na Hésiodovo patero věků), čtyřech generacích bohů, čtyřech lidstvech, jejich záhubě a očekávání brzkého konce světa. Podle znalců aztécké mytologie je na aztéckém slunečním kameni (*La piedra del Sol*) znázorněno tzv. „páté slunce“, s nímž přijde pátý věk. Pátému slunci z úst vychází (obsidiánový) nůž, který připomíná jazyk.

„A z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč, jeho vzhled jako když slunce září v plné své síle,“ píše Jan ve své apokalypse (Zjevení Janovo 1, 16), popisující události na konci posledního z věků.

Na konci dvaapadesátiletého cyklu rozdělávali kněží na vrcholku hory posvátný oheň třením dřev v hrudi čerstvě obětovaného člověka. Běžci pak roznášeli tento věčný oheň, který hořel následujících dvaapadesát let, do chrámů. Lze si představit pochmurnější analogii sestupování velikonočního blahodatného ohně v Jeruzalémě a roznášení betlémského světla z půlnočních mší?

René Guénon kdysi poukazoval na skutečnost, že hlavní mexické božstvo Quetzalcoatl, u Májů nazývaný Votan, okřídlený had, má rysy germánského Wotana, řeckého Herma či římského Merkura, jehož atributem je právě caduceus – toliko okřídlený had.

Pozoruhodné jsou rovněž americké rituální míčové hry, které byly provozovány v předkolumbovských dobách a byly rozšířeny od Velkých jezer až po dnešní Chile. Od severoamerických Indiánů pochází lacrosse a zdá se, že Aztékové měli i jakýsi vlastní baseball, vedle kterých existovaly i jiné míčové hry zastupující náboženské obřady i rituální válku. (Ostatně i naše karetní hry měly původně mysterijní a zasvěcovací význam.) Americké míčové hry bývaly velmi brutální a poražené družstvo bývalo po zápase obětováno bohům.

47 Hliněná plastika muže, snad hráče hry míčové v ochranném oděvu

*Terakotový hráč aztécké míčové hry; kredit:
G. C. Vaillant, Aztékové, 1974*

Kaučkový míč, se kterým se zápasilo, měl představovat Zemi či různé planety, zatímco mužstva zosobňovala dvě skupiny či generace bohů. Trochu mě v této souvislosti straší pomyšlení, čím byl asi původně fotbal, doložený již ve 12. století ve středověké Anglii. Je to náhoda, že právě Latinská Amerika je region, kterým fotbalové vášně zmítají nejsilněji? V roce 1969 vypukla mezi Salvadorem a Hondurasem dokonce „fotbalová válka“ s třemi tisíci mrtvými – záminka pro válku jako vystřižená z předkolumbovských dob.

Vlevo mexická slavnost jarní rovnodennosti Danza de los Voladores velmi připomíná naši májku, místo střapečků jsou ovšem na májce zavěšeni za nohy lidé; vpravo skalní rytina z doby bronzové ze švédského Gerum – první zobrazení májky v Evropě?

Slovo Mexiko prý znamená v nahuatlu údolí Měsíce. Stojí zde lunární, sekundární tradice Západu oproti solární, primordiální tradici Východu v jakémsi protikladu, zpoila nevědomě vyjádřeném třeba v půlměsících umístovaných na kupole mešit?

Bernardino de Sahagún, španělský jezuita a svérázný antropolog, působící v 16. věku mezi Aztéky, uvádí, že masová konverze domorodých Američanů ke španělskému katolicismu byla velmi povrchním přeznačením původních mexických kultů. Nejvýznamnější mexický katolický kult Nuestra Señora de Guadalupe, naše Paní z Guadalupe, je přeznačením mexické bohyně Tonantzin. Panna Maria se Čičimékům zjevila v místě, kde stával chrám bohyně Tonantzin, dokonce již několik let po konkvistě. V nahuatlu je tento předkolumbovský titul bohyně údajně zcela přesným překladem španělského nuestra señora, naše paní, jako kdyby se pro Mexičany nezměnilo vůbec nic.

Proč došlo k takové masové konverzi indiánů k novému náboženství? Odpovídáme: Protože Španělé nepřivezli do Mexika nic nového, znali totiž „atlantství“, které bylo v Mexiku i před konkvistou, pouze v jiné fázi svého vývoje. Nově příchozí náboženství bylo kristovským obnovením téhož „křesťanství před Kristem“, „primordiálního“ či „věčného křesťanství“ které na obou březích Atlantiku existovalo v různě úpadkových formách od prvopočátků (zejména Genesis 14, 18). Toto křesťanství se nyní v Latinské Americe ve formě lidových synkretických kultů pomalu navrácí do své předkolumbovské podoby. I promíchání s domorodým náboženstvím černošských Jorubů, přivezených otrokáři ve stovkách tisíc z Guinejského zálivu, na tom nemůže nic změnit a jen zapadá do původní skládky:

Britové se do Beninu probojovali v roce 1897, a to, co tu našli, popsal velitel expedičního sboru major Bacon: „Plným právem se Benin nazývá krvavým městem. Jeho dějiny jsou jednou dlouhou řadou barbarských skutků nejhoršího druhu. (...) Krev byla všude kolem. Napravo od královského sídla stál dvojitý kříž, na němž viseli dva přibití ubožáci s obličejem obráceným k západu... U paty kříže ležely pozůstatky dřívějších lidských obětí – lebky a hnáty naházeny doslova na hromadu. Na každé z hlavních cest ležely nejméně dvě lidské oběti.“

Basil Davidson 1962: *Objevení staré Afriky*, Praha, Mladá fronta (s. 144)

Neučinil Fernando Cortés v Mexiku vlastně totéž, co kdysi král Jósijáš v Judsku?

Panna Maria přeznačená v novodobé mexické božstvo Santa Muerte (Svatá Smrt)

Průvody mrtvých s lebkami a rakvičkami při Día de todos los santos, uctívání Olokuna – Poseidona s černou koží – v afroamerických kultech santería a oríša, víra v čaroděje a zombie v kultech vúdú, či zcela nepokryté uctívání smrti a zániku v podobě božstva Santa Muerte, personifikované smrti s mariánskými atributy, jako by z oka vypadly předkolumbovské éře.

Tyto průvody mrtvých během obávaných epagomenálních dnů na konci roku či okolo podzimní rovnodennosti mají také analogie v Británii, ve Skandinávii a u starých Baltů. Čím byl asi původně Halloween, který dnes pod vlivem angloamerické kulturní hegemonie slaví i české děti v mateřských školách?